

Андрійко та бублик

Лариса Письменна

Андрійкові — три з половиною, і Бублику — три з половиною. Тільки Андрійкові — років, а Бублику — місяців. Вони дуже великі приятелі, хоч Андрійко — хлопчик, а Бублик — звичайне рябе цуценя.

Андрійко насипає лопаткою пісок у відерце, і Бублик волохатими лапами допомагає йому; Андрійко вигарцьовує на баскому дерев'яному коні, і Бублик підстрибує поруч, закрутивши свого хвостика бубликом; Андрійко під'їжджає до клумби з квітами, і Бублик тут як тут.

"Джж-у-мм! — гуде з троянди кудлатий смугастий джмелище.— Всіх розжжжену!!!"

— Що робити? — питає Андрійко в Бублика.

— Тікаймо швидше,— радить Бублик. Звісно, він говорить по-своєму, але Андрійко чудово його розуміє. Дійсно, треба утікати, бо всяк знає, що з джмелями краще справи не мати.

Тільки не думайте, що Андрійко боягуз. Е, ні, наш Андрійко — бойовий хлопчина, і одного разу всі в дитячому садку в цьому переконалися.

Саме збирались іти на прогулянку до Дніпра. Всі стали в пари, навіть Галинка не коверзуючи стала в пару з маленьким Толиком і взяла його за руку. По правді кажучи, після того, як розумний їжачок провчив її, Галинка стала менше коверзувати.

І Андрійко став у пару з Павликом, а от Бублика чомусь не було. Андрійко все оглядався та оглядався і раптом почув, як десь у дворі за сараєм жалібно заскавучав Бублик.

Андрійко метнувся на його голос і побачив жахливу картину: старий головатий гусак Спиридон загнав нещасного песика в куток поміж стіною сарая і коритцем з їжею, з якого Бублик хотів трошки поживитись, і лупцював бідолаху крилами та дзьобом.

— Андрійку, порятуй мене! — голосив Бублик.

І Андрійко, хоча сам страшенно боявся сердитого Спиридона (гусака боявся навіть Валерка з старшої групи!), хоробро кинувся визволяти свого приятеля.

На весь дитячий садок залунав відчайдушний триголосний лемент: пронизливо гелготав гусак Спиридон та верещали Андрійко з Бубликом.

На крик прибігла Надія Іванівна і прогнала зухвалого гусака. Спиридон, хоч і відступив за сарай, ще довго грізно гелготав і махав крилами: мовляв, коли б не підмога, я б з вами, голуб'ята, розправився по-своєму! Але, звісно, це були пусті вихваляння і на нього вже ніхто не звертав уваги.

— Герой! — сказала Андрійкові Надія Іванівна.— Справжній герой!

І втерла героєві заплакані очі і мокрого носика.